

Sygn. akt IV KK 62/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Piotr Mirek

Protokolant Anna Kowal

w sprawie R. D.

dot. wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 17 marca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt III K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok łączny i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem łącznym z 21 lipca 2020 r., kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, których wykonanie zarządzono, orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w B. z 8 grudnia 2004 r. w wysokości 10 miesięcy (III K (...)) i z 12 stycznia 2005 r. w wysokości roku i 3 miesięcy (III K (...)) – połączył i wymierzył R. D. jedną karę łączną roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Tenże wyrok łączny uprawomocnił się 29 lipca 2020 r.

Kasację od wskazanego wyroku łącznego złożył w dniu 8 lutego 2021 r. na niekorzyść skazanego, w trybie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego i procesowego, to jest: 1) art. 85 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 396) przez niezastosowanie art. 85 § 1 i 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r.), zgodnie z którym łączeniu podlegały również inne kary nieujęte w komparycji z naruszeniem art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k.; 2) art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 85 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r.) przez orzeczenie kary łącznej poniżej dolnej granicy jej dopuszczalnego wymierzenia. W konsekwencji skarżący wniósł o wydanie orzeczenia kasatoryjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja z racji oczywistej zasadności zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Rozpocząć trzeba od uwagi, że w myśl art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. w części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego należało ująć wszystkie dotyczące R. D. skazania, a więc również dwa wyroki Sądu Rejonowego w B. o sygn. akt III K (...) i III K (...) oraz wyrok Sądu Rejonowego w Ż. o sygn. akt II K (...). Owe trzy wyroki oraz wyroki opisane w zaskarżonym wyroku łącznym powinny być w niniejszej sprawie stanowić przedmiot rozstrzygnięcia.

Zgodnie z normą intertemporalną wyrażoną w art. 19 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej z 20 lutego 2015 r. *in concreto* powinny mieć zastosowanie przepisy rozdziału IX Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r., a nie regulacje późniejsze.

Z zawartych w aktach danych *prima facie* wynikało, że wystąpiły przesłanki do utworzenia dwóch węzłów kar łącznych: pierwszy należało skonstruować z wyroku zapadłego w Ż. 29 października 2002 r. (II K (...)) i wyroku z 8 grudnia 2004 r. (III K (...)), który odnosił się do przestępstwa popełnionego w listopadzie 2000 r., a drugi z wyroku z 20 stycznia 2005 r. (III K (...)) i wyroku z 4 listopada 2005 r. (III K (...)), który dotyczył czynu popełnionego 17 kwietnia 2004 r.

Trafnie autor kasacji wskazał, że konieczne było rozważenie dopuszczalności objęcia wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego w B. w

sprawie o sygn. akt III K (...). Należało tu jednak wcześniej ustalić zarówno podstawę przekazania R. D. do Polski, jak i stanowisko skazanego co do skorzystania lub nieskorzystania z zasady specjalności, o której mowa w art. 607e § 1 i 3 pkt 7 k.p.k.

Rzucało się w oczy ukształtowanie w kwestionowanym wyroku łącznym kary łącznej poniżej dopuszczalnego minimum, skoro orzeczona została ona w rozmiarze niższym od najwyższej z kar podlegających łączeniu.

W przedstawiony wyżej sposób doszło do rażącego i mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku łącznego naruszenia prawa wskazanego w kasacji (art. 523 § 1 k.p.k.), co pociągnęło za sobą niezbędność wydania rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym.

W ponownym postępowaniu zajdzie potrzeba zastosowania się do zaprezentowanych przez Sąd Najwyższy wskazówek i zapatrywań prawnych.